

Ongedierte in de pers

PEST CONTROL

(januari 1982)

Tropische spin verslindt kakkerlakken

Een entomologiestudent aan de Universiteit van Florida in Gainesville heeft ontdekt dat de bananenspin (waarschijnlijk behorend tot de familie Avicularia, Red.) van kakkerlakken zijn hoofdvoedselbron maakt. In een informeel experiment liet Ann Trambarulo 15 van de bruinachtiggrijze bananenspinnen los in haar huis, dat bij benadering 300 volwassen kakkerlakken bevatte. Vier weken later konden er geen kakkerlakken meer worden aangetoond. Sommige onderzoeksresultaten suggereren dat de spinnen een chemische geur zouden afgeven die de kakkerlakken zou aantrekken.

Bananenspinnen, met een lijf ongeveer zo groot als een dubbeltje zijn niet giftig voor mensen, spinnen geen webben en zijn nachtdieren.

Een onderzoek geleid door Mej. Trambarulo in het Gainesville-gebied leverde op, dat 64% van de bewoners spinnen minder „akelig” vond dan kakkerlakken.

TROUW

(24 november 1981)

Op een congres te Utrecht over „Preventie van vergiftigingen bij kinderen”, werd gepleit voor het verplicht stellen van „**kinderveilige**” verpakkingen om onderstaande reden:

Kinderen in de leeftijd van één tot vier jaar lopen de grootste risico's. Ze kunnen nog niet goed onderscheiden wat wel en niet eet- en drinkbaar is. Bovendien laten ze zich gemakkelijk misleiden door het uiterlijk van de stoffen: zo lijkt rode lampenolie veel op limonade, gootsteenontstopper op suikerkorrels en muizenkorrels op de korrels in volkorenbrood. Kinderen zijn op die leeftijd onderzoekend en ondernemend van aard en willen overal van proeven. En door vieze geuren of smaken worden kinderen niet altijd afgestoten. Bovendien zijn de verpakkingen vaak eigenhandig te openen.

(Bestrijdingsmiddelen dus altijd buiten bereik van kinderen en huisdieren! Red.)

PEST CONTROL

(maart 1982)

Kakkerlakken no. 1 op de lijst van minst aangename beesten

Volgens een onderzoek onder 3.107 volwassenen in de V.S. zijn kakkerlakken voor de Amerikanen de minst favorieten dieren, gevolgd door muskieten, ratten, wespen, ratelslangen en vlermuizen.

De studie, uitgevoerd voor de Dienst Faunabeheer van het Amerikaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken, onthulde dat Amerikanen weinig van in het wild levende dieren en aanverwante zaken weten, buiten datgene wat ze in dierentuinen en op de televisie zien. Een meerderheid denkt b.v. dat spinnen 10 poten hebben en dat een leguaan een insect is. De mensen schijnen het meest te weten van dieren die hen kwaad kunnen doen. Het is dus niet

verwonderlijk dat bijtende en stekende insecten als de minst beminde dieren werden opgegeven.

Het meest favoriete dier is de hond, en de kat staat als 12e genoteerd, één hoger dan het lieve-heers-beestje.

BLIIDORP GELUIDEN

(30e jaargang, april 1982/ no. 4)

Stokstaartjes

Stokstaartjes hebben altijd veel bekijks. Het is een koddig gezicht de dieren met hun spitse snuiten kaarsrecht rond te zien kijken, net als het zgn. „mooi zitten” van een hond. Zij houden de omgeving constant in de gaten, letten op alles wat er passeert, en gluren met een scheef kopje zo nu en dan vlug omhoog alsof er vanuit de lucht steeds gevaar te duchten valt. De stokstaartjes, ook wel aardhonden genoemd, horen thuis in Zuid-Afrika. Zij maken onderdeel uit van een familie kleine roofdieren, die civet- of sluipkatten heten. Stokstaartjes hebben aan de vier tenen van hun voorpoten opvallende lange en krachtige nagels, die bij het graven prima van pas komen. Zij leven in een hol waarin zij bij het minste geringste gerucht schielijk verdwijnen.

Op boerderijen in hun thuisland mogen ze vrijelijk rondscharrelen, omdat ze ware **muizenjagers** zijn. De stokstaartjes zijn onverschrokken diertjes en gaan voor een hond niet uit de weg. Ofschoon ze grote ogen hebben zijn de stokstaartjes geen nachtdieren, ze jagen n.l. overdag.

Overigens zijn ze als huisgenoot niet te houden, omdat ze niet zindelijk worden en een onaangename geur verspreiden.

K. van Zwieten

TROUW

(5 januari 1982)

Insekten tegen astronomen

Het Europese Observatorium op het zuidelijk halfrond, op de hellingen van de berg La Silla in Chili, heeft te maken met een insectenplag, die niet helemaal ongevaarlijk is. De boosdoeners zijn vinchucas, een soort bloedzuigende wantsen, die de ziekte van Chagas kunnen overbrengen.

Deze ziekte wordt veroorzaakt door een klein ééncellig diertje, dat via de beet van ermee geïnfecteerde vinchucas ook de mens kan bedreigen met aanvankelijk koorts en opgezette oogleden. Later kan de ziekte van Chagas zelfs leiden tot hartklachten.

Volgens prof. Hugo Schenone van de Universiteit van Chili komen de vinchucas op de geur van de op La Silla werkende sterrenkundigen af. Hoewel er twee effectieve geneesmiddelen tegen de ziekte ontwikkeld zijn, heeft de directie van de sterrenwacht de astronomen aangeraden maatregelen te treffen, opdat de ongeveer twee centimeter grote vinchucas niet in de woningen en andere gebouwen kunnen doordringen. In geval van een beet moeten de sterrenkundigen zich melden voor een bloedproef.